

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: V.Š., advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2010, čj. 16/24088/2010/1683,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17.3.2010, čj. 16/24088/2010/1683 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 20. 1. 2010 čj. MHMP 67707/2010/DOP-T/Ho/TAXI se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také "MHMP") ze dne 20.1.2010, č.j. MHMP 67707/2010/DOP-T/Ho/TAXI a žalobci tak byla za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona č.526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále také "zákon o cenách") uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč a povinnost k úhradě nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících skutkových a právních důvodů:

1. Řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané správním řádem a správní orgán ani nečinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dní, ani se nejedná (slovy § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu) o případ zvláště složitý. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dní, a rozhodnutí tak bylo vydáno opožděně. Správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 23.7.2009 doručením oznámení o jeho zahájení, prvoinstanční rozhodnutí však bylo vydáno až dne 17.9.2009, tedy téměř měsíc po lhůtě.

2. Rozhodnutí žalovaného nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci, čímž došlo k porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také "správní řád"), a zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisovém materiálu.

Konkrétně, žalobce je toho názoru, že oznámení podané údajným cestujícím stejně tak jako jeho údajná e-mailová zpráva mohly sloužit pouze jako podnět správnímu orgánu, nikoliv jako důkaz, neboť na základě tohoto podnětu mohlo teprve dojít ke kontrole, či zahájení správního řízení a následnému dokazování v jeho rámci. Protože nedošlo k řádné kontrole ani dokazování skutkového děje v rámci správního řízení, nemohl být ani v patřičné kvalitě zjištěn skutkový stav. S ohledem na formu, v níž bylo učiněno dodatečné sdělení údajného cestujícího (e-mailová zpráva), o tom, kde podle něj mělo dojít k poskytnutí taxislužby, nelze tuto zásadní otázku z hlediska prokázání skutkového stavu považovat za zodpovězenou, natož prokázanou.

Žalovaný neodůvodnil ve svém rozhodnutí zákonnost svého postupu, který zpochybňoval žalobce s poukazem na to, že „Písemnosti obsahující tvrzení údajného cestujícího - oznamovatele jsou ve správním spise obsaženy pouze ve formě nepodepsaných e-mailových zpráv v anglickém jazyce, jejichž autenticita nebyla nijak ověřena a ověřena ani jinak než výsledkem 'údajného cestujícího být nemůže, a jejichž překlad navíc vypracoval zaměstnanec správního orgánu bez odpovídající kvalifikace tlumočnicka;“ Žalobce možnost připuštění takového důkazu (u nějž absentuje úřední překlad) popírá, a nehrazení tohoto důkazu výsledkem svědka-oznamovatele nebylo správním orgánem provedeno.

Žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce týkajícími se okolnosti, zda k poskytnutí taxislužby došlo v Praze, jak tvrdí správní orgány a nikoli v Plzni (kde cena taxislužby není regulována), nevyvrátil pochybnosti žalobce ohledně autenticity e-mailových zpráv od údajných cestujících, stejně jako autenticity e-mailové zprávy údajně potvrzující rezervaci budoucího ubytování v Praze.

3. V správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, že by žalobce služby taxi právě dne 29.5.2009 na území hl. m. Prahy za uvedenou částku vůbec poskytl.

4. Správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů, neboť žalobce „i nadále trvá na tom, že i kdyby měl soud za to, že se dopustil jednání popsaného v napadeném rozhodnutí, tak by se žalobce přesto nedopustil porušení ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách tím, že by prodával za cenu vyšší než maximální.“

5. Žalobce dále namítá, že povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč mu byla uložena v rozporu se zákonem, neboť s ohledem na shora uvedené nesouhlasí s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, jelikož dle svého názoru se žádného pochybení nedopustil.

6. Žalobce dále poukazuje na nedostatečné odůvodnění výše pokuty a na nepřiměřenost uložené sankce v podobě pokuty ve výši 200.000,- Kč a navrhuje proto, aby soud využil svého moderačního práva a od uložení sankce upustil nebo její výši přiměřeně snížil v mezích

zákonem dovolených ve smyslu ustanovení § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s.ř.s. „Dle názoru žalobce není smyslem ukládání pokut dle zákona o cenách striktně vycházet z plného zákonného rozpětí.“ Žalobce namítá, že pokuta ve výši 200.000,-Kč je pro něj likvidačním opatřením, neboť v žádném případě nedosahuje takových příjmů, aby byl schopen takovou pokutu uhradit a případné splácení by zatížilo jeho i jeho rodinu na mnoho let. Žalobce je toho názoru, že výše pokuty, má mít preventivní, resp. výchovný význam, a musí být nastavena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové a osobní poměry "delikventa" tak, aby neměla likvidační charakter a nezpůsobila, že podnikatelská činnost ztratí jakýkoliv smysl. V této souvislosti žalobce poukazuje na znění právní věty nálezu Ústavního soudu ČR Pl. ÚS 3/02, které v souvislosti s uložením pokuty uvádí, že výše pokuty musí být nastavena tak, aby umožňovala zohlednit majetkové a osobní poměry delikventa. Shodný názor na výši vyměřené pokuty vyslovil i Městský soud v Praze v rozhodnutí č.j. 10 Ca 80/2003-33.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce, že řízení nebylo u správního orgánu 1. stupně skončeno do 30 dnů, uvedl, že se jedná o procesní lhůtu a její nedodržení nemá za následek nezákonnost řízení. K námitce, že neproběhlo kontrolní řízení, žalovaný uvádí, že zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění v době provedení správního řízení, obsahuje ustanovení § 16 odst. 1, podle kterého cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení. Správní orgán 1. stupně na základě tohoto ustanovení a obdrženého oznámení tedy zahájil s žalobcem správní řízení. Veškeré úkony správního orgánu v takovýchto případech probíhají pouze ve správním řízení. Kontrolní řízení se neprovádí, případné dokazování probíhá ve správním řízení. Správní orgán 1. stupně měl k dispozici podání cestujícího, které obsahuje jasné údaje o označení vozidla taxi služby tj. zboží, je řádně podepsáno, a jeho přílohou byla příslušná stvrzenka, prokazující jméno provozovatele taxislužby, SPZ vozidla i použité sazby. Správní orgán měl tedy k dispozici kompletní důkazní materiál, který prokazuje porušení cenových předpisů účastníkem řízení. Další úkony by již prováděl nadbytečně a pouze by tak prodlužoval správní řízení. Oznamovatel podal o svém zjištění podstatné informace ve svém podání a informace získané jeho výsledkem nemohly nijak podstatně doplnit podání. Správní orgán provedl řádné zjištění porušení cenových předpisů a získal dostatek důkazů o jejich porušení. Pokud jde o námitku, kde byla poskytnuta služba, zda v Praze nebo v Plzni, s touto skutečností se správní orgány vypořádaly jednoznačně v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně na str. 2 a žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 6 dole až 8. K povinnosti uhradit paušální náklady řízení žalovaný uvedl, že považuje za prokázané, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů a proto jednání žalobce bylo důvodem pro zahájení správního řízení. Ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004Sb., správní řád, ukládá správnímu orgánu povinnost uložit účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, nahradit náklady řízení paušální částkou. Žalovaný odmítl také námitku ohledně nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty. Výše pokuty je řádně a dostatečně odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně na str. 5, odvolací orgán tyto skutečnosti v rámci odvolacího řízení přezkoumal a potvrdil, že výše pokuty i její odůvodnění je v souladu s platnými právními předpisy (str. 8 - 9 rozhodnutí žalovaného). Výše uložené pokuty odpovídá zákonným kritériím dle ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Žalovaný zdůrazňuje, že pokuta je uložena v dolní polovině možného zákonného rozpětí (do 1 000 000,- Kč).

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V první námitce žalobce správnímu orgánu 1. stupně vytýkal nedodržení lhůty dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, za situace, kdy tato lhůta nebyla ani prodloužena a nejedná se ani o případ zvlášť složitý.

Soud námitku neshledal důvodnou.

Především nutno zdůraznit, že lhůty uvedené v § 71 odst. a 3 správního řádu jsou lhůty procesní, jejichž dodržení je potřebné zkoumat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí v správním soudnictví může být pouze takové vytýkané procesní pochybení, v důsledku kterého došlo k zásahu do hmotných práv žalobce. Takový zásah žalobce v rámci této žalobní námitky ani netvrdí. Správní řád uvedenou lhůtu stanoví jako lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádné další právní následky. Nejedná se ani o lhůtu promlčecí, ani o lhůtu prekluzivní, a proto nelze nezákonnost správního rozhodnutí v dané věci vyvozovat výhradně ze skutečnosti, že nebylo ve věci v uvedené lhůtě rozhodnuto, popř. nebyla řádným procesním postupem prodloužena. Význam stanovení lhůty k vydání rozhodnutí v procesním předpise obecném, jakým je správní řád (popř. ve zvláštních předpisech) spočívá v tom, že účastník řízení po jejím marném uplynutí se může domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to prostředky, které právní úprava připouští, např. u nadřízeného orgánu podle § 80 správního řádu, popř. i ochrany u soudu žalobou podle § 79 a násl. s.ř.s. Samotné nedodržení této lhůty však nemá vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí. V dané věci správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 23.7.2009 doručením oznámení o jeho zahájení, a prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 17.9.2009. Podle § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu se k obecné lhůtě 30 dnů připočítává doba nutná k doručení písemností do ciziny. Jelikož v správním řízení byl nucen správní orgán pro dostatečné zjištění skutkového stavu komunikovat cizím státním příslušníkem a dokumenty byly doručované do ciziny a zasílané z ciziny (např. písemnost doručena magistrátu dne 11.6.2009) nelze požadovat za této situace dodržení 30-ti denní lhůty.

V druhém okruhu námitek žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a nemá oporu ve spisovém materiálu.

Oznámení podané cestujícím stejně tak, jako jeho e-mailová zpráva mohly sloužit, dle názoru žalobce, pouze jako podnět správnímu orgánu, nikoliv jako důkaz, neboť na základě tohoto podnětu mohlo teprve dojít ke kontrole či zahájení správního řízení a následnému dokazování v jeho rámci.

Podle § 16 odst. 1 zákona o cenách, ve znění účinném do 17.11.2009: „Cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení.“ Soud neshledal námitku důvodnou, neboť správní orgán 1. stupně postupoval v souladu s uvedenými ustanoveními, když na základě oznámení zahájil s žalobcem správní řízení. V řízení podle § 15 zákona č. 526/1990 Sb. se kontrolní řízení se neprovádí a všechny úkony v takovýchto případech probíhají pouze ve správním řízení včetně dokazování. Oznámení cestujícího obsahovalo všechny podstatné údaje (označení vozidla taxi služby, oznamovatel je řádně podepsán a přílohou oznámení byla příslušná stvrzenka, prokazující jméno provozovatele taxislužby, SPZ vozidla i použité sazby), na základě kterých mohl správní orgán zahájit řízení pro porušení cenových předpisů.

V další námitce žalobce vytýká žalovanému, že jako důkaz použil listiny, u nichž nebyl proveden úřední překlad a tento nedostatek neodstranil, např. nahrazením důkazu výsledkem svědka. Poukazoval na to, že „Písemnosti obsahující tvrzení údajného cestujícího - oznamovatele jsou ve správním spise obsaženy pouze ve formě nepodepsaných e-mailových zpráv v anglickém jazyce, jejichž autenticita nebyla nijak ověřena a ověřena ani jinak než výsledkem údajného cestujícího být nemůže, a jejichž překlad navíc vypracoval zaměstnanec správního orgánu bez odpovídající kvalifikace tlumočnicka;“ Nadto se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí s touto námitkou nevypořádal dostatečně.

Námitka je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že všechny podstatné důkazy (dopis oznamovatele ze dne 6.6.2009, 20.6.2009 a 14.8.2009), na kterých žalovaný založil své rozhodnutí, jsou vyhotoveny v cizím jazyce, úřední překlad u nich nebyl proveden, přestože žalobce v průběhu prvostupňového správního řízení v rámci vyjádření ze dne 12.1.2010 k ukončení dokazování a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, namítal, že k listinám vyhotoveným v cizím jazyce není pořízen jejich úřední překlad a proto nemohou sloužit jako důkaz. Totéž namítal v odvolání ze dne 8.2.2010 podaném proti prvostupňovému rozhodnutí.

V žalobou napadeném rozhodnutí námitku týkající se překladu písemností, provedeného prvoinstančním orgánem žalovaný neshledal opodstatněnou a vypořádal ji následovně: *„odvolací správní orgán uvádí, že v § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je uvedeno: "V řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce." Zákon tedy nevyžaduje, aby překlad byl pořízen osobou, která vlastní oprávnění k oficiálnímu tlumočení nebo, aby překladatel ve správním řízení prokazoval své vzdělání, Protože správní řád v tomto případě nevyžaduje autorizovaný překlad, stav spisového materiálu tomuto ustanovení zákona, podle názoru odvolacího správního orgánu, vyhovuje. Skutečnost, že překladatel není podepsán na dokumentu založeném ve spise nemá vliv na přijaté rozhodnutí, protože jako důkaz pro rozhodování správního orgánu sloužil originální text a ne jeho překlad. Překlady byly doplněny dodatečně na základě námítky účastníka řízení, aby bylo vyhověno ustanovení správního řádu. Překlady jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře Magistrátu hl. m. Prahy a jméno překladatelky anglických textů je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu ze dne 20.1.2010. Všechna fakta, obsažená v anglických textech, která mohou mít vliv na přijaté rozhodnutí jsou do češtiny přeložena. I když nejde o doslovné překlady, odvolací správní orgán potvrzuje, že veškeré relevantní informace jsou přeloženy tak, že jejich původní smysl není nijak zkreslen.“*

Soud k citovanému textu je nucen konstatovat, že argumentace žalovaného je v rozporu s ust. § 16 odst. 2 a § 53 správního řádu. Právě proto, že dle § 16 odst. 1 správního řádu, se v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce, svědčí o závažném procesním pochybení již sdělení žalovaného, že k správní orgán důkazům přihlížel a vyhodnotil je v cizím jazyce, přičemž neautorizovaný překlad pořídil až následně poté, co tuhle vadu žalobce namítal.

Podle § 16 odst. 1 správního řádu: „V řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v

českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.“

Podle § 16 odst. 2 správního řádu: „Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. Takové prohlášení může správní orgán učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet řízení v budoucnu.“

V správním řízení písemnosti vyhotovené v cizím jazyce, tedy v cizím jazyce jiném než v slovenském, musí účastník řízení dle § 16 odst. 2 správního řádu předložit správnímu orgánu jednak v originálním znění a současně s tím také **v úředně ověřeném překladu do českého jazyka**. Jde o jakékoliv písemnosti, které účastník řízení správnímu orgánu v průběhu řízení předkládá, tzn. např. přílohy žádosti, listiny, které mají sloužit jako důkaz (§ 53) atd. Pokud by účastník řízení předložil listinu pouze v originále bez úředního překladu např. přílohu žádosti, správní orgán by ho měl na základě § 45 odst. 2 vyzvat k odstranění nedostatků žádosti, tzn. předložení takového překladu - pokud by to účastník řízení ani pak neučinil, správní orgán by v takovém případě pořídil úředně ověřený překlad sám, přičemž úhradu nákladů s tím spojených by mohl účastník řízení uložit na základě § 79 odst. 6, neboť jde o náklady, které účastník řízení způsobil porušením povinnosti, tzn. povinnosti předložit spolu s originálem písemnosti i její úředně ověřený překlad. Úředně ověřeným překladem se rozumí překlad pořízený ve smyslu zákona č 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, tzn. překlad opatřený otiskem pečeti podle § 13 tohoto zákona. Uvedenou povinnost účastník řízení nemá v případě, kdy mu správní orgán (prostřednictvím úřední osoby) sdělí, že takový překlad nevyžaduje. Takové prohlášení, tedy prohlášení o tom, že nevyžaduje úřední překlady cizojazyčných písemností, může správní orgán učinit na své úřední desce pro neurčitý počet řízení v budoucnu. Skutečnost, že písemnosti si obstaral v rámci šetření skutkového stavu správní orgán sám, nebo-li nepředkládal je účastník, který byl v řízení přímo dotčen ale oznamovatel, nemůže vést správní orgán k závěru, že se na takovou písemnost nevztahuje ust. § 16 odst. 2 správního řádu. Možnost správního orgánu sdělit účastníkům řízení, že úřední překlad nevyžaduje, kteréžto eventuality ale správní orgán v daném řízení neaplikoval, nelze využít za situace, kdy písemnost vyhotovená v cizím jazyce slouží jako důkaz a navíc je neautorizovaný překlad provedený správním orgánem prostřednictvím svého zaměstnance účastníkem řízení zpochybňován. Takový výklad ust. § 16 odst. 2 věty první správního řádu by byl v rozporu s bezprostředně aplikovatelným (tj. bez prováděcího zákona) článkem 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.

Předložení listiny vyhotovené v cizím jazyce bez úředně ověřeného překladu, soud považuje za akceptovatelné pouze v případě, že se jedná o jednoduché listiny bez souvislých vět, kterým nejen příslušný úředník ale i účastníci řízení bez obtíží rozumí (příjmení, jméno, datum narození, bydliště, stav-) nebo jde-li o formulář, obsahující náležitosti ve více jazykových variantách (např. podobně jako na průkazu totožnosti) včetně českých termínů (např. příjmení/surname/nom/Name, jméno/given name/prénom/Vorname, datum

narození/date of birth/date de naissance/Geburtsdatum apod.), kdy je díky tomu obsah listiny zcela zřejmý, stejně jako údaje, které osvědčuje. Oprávnění správního orgánu nevyžadovat úřední překlad je upraveno v zákoně z důvodu šetření nákladů za překlad účastníku řízení, který listinu vyhotovenou v cizím jazyce předkládá, jestliže by to bylo z výše uvedených důvodů nadbytečné. O takový případ se však nejedná tehdy, jestliže listina, resp. písemnost vyhotovená v cizím jazyce slouží jako důkaz, navíc důkaz, jehož obsah je účastníkem činen sporným. Za takové procesní situace je tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí uvedené, že správní řád úřední překlad listin vyhotovených v cizím jazyce nevyžaduje navíc doplnění o konstatování, že překlad provedený zaměstnancem žalovaného nebyl překladem doslovným, nejen porušením citovaných ustanovení správního řádu ale i porušením základních ústavněprávních zásad ovládajících každé, nejen správní řízení (čl. 37 odst. 4 Listiny).

Písemnosti pořizené správním orgánem v správním řízení nyní přezkoumávaném, kterými jsou listiny vyhotovené v cizím jazyce, a u nichž nebyl proveden úředně ověřený překlad, nelze připustit jako důkazy. Jiné důkazy, které by mohly prokázat a doložit závěr správních orgánů o porušení ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, správní spis neobsahuje. Soudu proto nezbyvá, než konstatovat, že rozhodnutí žalovaného je založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí nemá oporu v správním spise.

K obecně formulované čtvrté námitce žalobce, že se „nedopustil porušení ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, tím, že by prodával za cenu vyšší než maximální.“, soud uvádí, že námitky shodného obsahu byly již vypořádány Městskými soudem v Praze v rozhodnutích čj. 5 Ca 112/2006-55, a 10 Ca 82/2006-36, jejichž správnost byla potvrzena Nejvyšším správním soudem.

Dalšími námitkami týkajícími se skutkového stavu a přiměřenosti výše uložené pokuty se soud nemohl zabývat, neboť nemůže předjímat, jak se bude vyvíjet důkazní situace po procesně správně provedeném dokazování.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, neboť trpí stejnými vadami, soud zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., to znamená pro vady řízení, spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí nemá oporu v správním spise, současně soud zrušil obě rozhodnutí také pro porušení procesních předpisů (§ 16 odst. 2 ve spojení s § 53 správního řádu), které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.). Soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. žalovaný vycházet ze závazného právního názoru soudu vyjádřeného v odůvodnění tohoto rozsudku.

V druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši

2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 6800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu